

La finestra oberta

LAIA
MOLINÉ
CINTAS

Una idea de futur no és una idea de despatx

No és cap secret que les ciutadanes i els ciutadans ja fa temps que demanen una aliança social-progressista. Tots som coneixedors que es remunta abans de les eleccions del 2019. La fragmentació d'un vot entre la utilitat i la raó feia molt complicada una realitat que molts anhelaven. La concepció del futur d'Andorra mai havia estat al centre de les discussions partidistes que portaven a terme els líders dels partits del país. I en aquests moments tan difícils per a la ciutadania, partits governants no han sabut assegurar's per proposar una idea valenta de canvi, de millora i de progressió real per al Principat.

Només s'han pogut sentir propostes de les que parlàvem abans, de mirada curta, per mantenir el despatx, i sense tenir en compte el llarg termini que representaria el rumb que s'hauria de prendre per l'Andorra que volem totes i tots. Aquest és el defecte dels governants: creure que oferir llocs, cadires i tamborets és quelcom que pot seduir a qualsevol.

La diferència entre creure en una idea de futur o en una idea de despatx és ben entesa per tothom, però quina és aquesta idea de futur? Aquesta és una idea que no és difícil de concebre, d'imaginar-la, però sí de materialitzar-la. Una idea d'una Andorra sense la fractura social actual, amb un deute públic contin-

gut i reduït, i amb un bon embrancament amb Europa.

És fàcil entendre quina és l'Andorra que volem si un escolta el seu voltant. Lamentablement, avui en dia el país es troba a totes bandes decebut. Ni els joves, ni els empresaris, ni els sanitaris, ni les associacions, ni tants altres col·lectius, poden acceptar que una decisió rere una altra no faci més que enfonsar el que entre tots s'ha construït. No soc jo qui ho diu, ni vull fer-me pròpies les paraules d'altres, però no cal fer gaires tombos per veure que la immensa majoria de la ciutadania no està d'acord amb la gestió actual del que ha de ser el Principat.

Amb voluntat de posar fil a l'agulla i de treballar per sumar esforços, el president de Progressistes-SDP i tota l'executiva va voler aconseguir un pacte transversal, deixant enre filies i fòbies de noms, de marques i d'ideologies. Amb la simple i incertada concepció d'entendre que la solució del que està succeint ha d'arribar de la mà d'un treball conjunt i on totes i tots ens hi trobem implicats i convençuts. El que sí vam entendre era que davant d'aquest plantejament havíem de treballar per sumar i anar cap a un progrés

econòmic i social de país sense deixar ningú enrere. Així va néixer una aliança social-progressista, contra tot pronòstic i sabent el que suposava. Suposava una coherència amb el projecte inequívoc de redreçament davant tot allò que s'ha fet sense tenir en compte l'efecte que tindria.

Definitivament, aquesta aliança social-progressista ens ofereix l'oportunitat a totes i a tots de trobar un lideratge amb aire renovat que regeneri una Andorra on les oportunitats laborals proposin projectes de retorn per als joves (que sovint oblidem), on l'habitatge sigui digne i no suposi haver de triar entre alimentar-se o pagar el lloguer, on la cobertura sanitària sigui real i la saturació actual quedi en una anècdota, on l'educació sigui un pilar fonamental i es tractin totes les qüestions sense tabús.

Però la voluntat és, sobretot, una Andorra que bastirem entre totes i tots, escoltant-nos i sense prescindir de ningú. Ja sabem com no s'ha de fer. Ara la tasca és aconseguir determinar el que cal perquè entre tots no oblidem d'on venim i a on volem anar. ≡

Membre de la CPN Progressistes-SDP